

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatele **Mgr. Bc. K. P.**, zastoupeného JUDr. Milanem Staňkem, advokátem se sídlem v Brně, Kuřimská 42, za účasti **Krajského soudu v Brně**, se sídlem v Brně, Rooseveltova 16, v řízení o kasační stížnosti podané proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 10. 2005, č. j. 29 Ca 222/2005 – 11,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Brně, kterým soud odmítl jeho žalobu podanou proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 12. 7. 2005, č. j. 27 Co 138/2005 - 100, kterým mu byla snížena odměna za podaný písemný znalecký posudek z částky 4667 Kč na částku 3567 Kč.

Jako právní důvod kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel spatřuje vady usnesení o odmítnutí v jeho nezákonnosti. Podle stěžovatele nezákonnost spočívá v nesprávném závěru soudu, že v daném případě není dána pravomoc správních orgánů, ale jde o pravomoc soudní. Stěžovatel je přesvědčen, že rozhodování soudu o znalečném má povahu správního

rozhodnutí. Toto své přesvědčení opírá o usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 10. 2003 (I. ÚS 360/03 Sb. n. u. ÚS Svazek č. 31 usnesení č. 22 str. 339). Vztah soud – znalec je dle názoru stěžovatele vztah, který svou povahou odpovídá vztahu veřejnoprávnímu. Přezkoumání rozhodnutí vzniklých z tohoto vztahu tedy spadá do pravomoci soudů ve správním soudnictví. Proto navrhl zrušení usnesení krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně se ke kasační stížnosti vyjádřil přípisem ze dne 27. 3. 2006. Ve vztahu k námitce stěžovatele týkající se povahy rozhodnutí soudu o znalečném uvádí, že jej nelze považovat za rozhodnutí vydané v oblasti veřejné správy, jež by podléhalo přezkumu. Podle krajského soudu je sice nepochybné, že znalec není stranou sporu v občanském soudním řízení a jeho postavení v tomto řízení je specifické, avšak pokud jde o jeho nárok na odměnu, vyplývající z ust. § 139 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s ust. § 17 a násl. zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů, a ust. § 16 a násl. vyhlášky č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů, o této odměně rozhoduje předseda senátu, proti jehož rozhodnutí je přípustné odvolání (ust. § 202 odst. 1 o. s. ř. a contrario). Je tedy v části řízení, kde je rozhodováno o odměně znalce (ust. § 139 odst. 4 o. s. ř.), také tento znalec účastníkem řízení s právem na opravný prostředek jako kterýkoliv jiný účastník. Nelze proto hovořit, že „znalci jsou v postavení nerovném, podřízeném, což plně odpovídá charakteristice veřejnoprávního vztahu“, jak uvádí stěžovatel v podané kasační stížnosti. Krajský soud dále uvádí, že je mu známo výše zmiňované usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 10. 2003, avšak dle jeho názoru nelze toto rozhodnutí použít v dané věci. Krajský soud se navíc domnívá, že stěžovatel nerozlišuje mezi Krajským soudem v Brně, zastoupeným jeho předsedou jako orgánem státní správy soudu, a výkonem nezávislé rozhodovací činnosti tohoto soudu, kterou předseda nemůže a ani nesmí ve smyslu ust. § 118 odst. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), jakkoliv ovlivňovat. O znalečném nerozhoduje předseda soudu, senát či samosoudce, a to v rámci výkonu Ústavou zaručené nezávislé soudní moci, nemá postavení orgánu veřejné správy. Z uvedených důvodů krajský soud navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení krajského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Dle ust. § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy.

Dle ust. § 139 odst. 2 o. s. ř. byl-li podán znalecký posudek nebo proveden tlumočnický úkon, vzniká právo na náhradu hotových výdajů a na odměnu (znalečné a tlumočné). Zvláštní předpisy stanoví, komu a v jaké výši se znalečné a tlumočné vyplácí.

Dle ust. § 139 odst. 4 citovaného zákona o právech podle odstavců 1 až 3 rozhoduje předseda senátu.

Zásadní stížní námitkou stěžovatele je jeho nesouhlas s posouzením právní otázky, zda-li má rozhodování soudu o znalečném povahu správního rozhodnutí. Proto Nejvyšší správní soud zhodnotil obsah spisu Krajského soudu v Brně.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že soud učinil nesprávný závěr o tom, že v daném případě není dána pravomoc správních orgánů, ale jde o pravomoc soudní. Stěžovatel je přesvědčen, že rozhodování soudu o znalečném má povahu správního rozhodnutí. Vztah soud – znalec je dle názoru stěžovatele vztah, který svou povahou odpovídá vztahu veřejnoprávnímu. Přezkoumání rozhodnutí vzniklých z tohoto vztahu tedy spadá do pravomoci soudů ve správním soudnictví. Toto své přesvědčení stěžovatel opírá o usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 10. 2003 (I. ÚS 360/03 Sb. n. u. ÚS Svazek č. 31 usnesení č. 22 str. 339). Dle názoru stěžovatele je nepodstatné, zda o znalečném rozhoduje soud v řízení trestním či občanskoprávním nebo obchodněprávním. Rozhodující je postavení znalců při rozhodování soudů o odměně za jejich činnost – tedy o jejich nárocích, znalci jsou v postavení nerovném, podřízeném, což plně odpovídá charakteristice veřejnoprávního vztahu. Toto postavení je stejné před soudem rozhodujícím ve věcech trestního práva či práva občanského nebo obchodního. Stěžovatel je přesvědčen, že z výše uvedeného zcela jednoznačně plyne, že znalec se svého nároku může domáhat u soudu, kterému přísluší rozhodování o nárocích těch, kteří tvrdí, že byli na svých právech zkráceni rozhodnutím orgánu veřejné správy, neboť v postavení orgánu veřejné správy se nachází soud při rozhodování o nárocích znalce. Rozhodnutí o znalečném musí tedy podléhat soudnímu přezkumu jako všechna jiná správní rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí s touto námitkou stěžovatele a v této věci považuje za nezbytné uvést, že k dané problematice se již dříve vyslovil ve své judikatuře (usnesení ze dne 12. 8. 2003, č. j. 5 As 22/2003 - 41, www.nssoud.cz), z níž vyplývá, že rozhodnutí soudu podle ust. § 139 odst. 4 o. s. ř. o přiznání odměny znalci (včetně náhrady hotových výdajů) za podaný znalecký posudek je svým obsahem i formou rozhodnutím o nákladech řízení podle ust. § 137 a násl. o. s. ř. Za této situace správní žaloba směřuje právě pouze proti usnesení, jehož jediným výrokem je výrok o nákladech řízení ve vztahu ke znalci, kterému byla určena odměna a náhrada hotových výdajů. Krajský soud proto nemohl postupovat jinak, nežli pro překážku nepřipustnosti správní žaloby tuto odmítnout ve shodě s ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s názorem krajského soudu, že rozhodování o znalečném je rozhodovací činností soudu v občanskoprávním řízení a nejedná se o rozhodnutí správního orgánu v oblasti veřejné správy ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., které by podléhalo soudnímu přezkumu podle s. ř. s. Rovněž tvrzení krajského soudu, že v žádném případě nelze hovořit o nerovném, podřízeném postavení znalců v občanskoprávním řízení pouze na základě skutečnosti, že znalec není stranou občanského soudního řízení, ale je nutno vidět jeho postavení v tomto řízení jako toliko specifické, považuje Nejvyšší správní soud za správné.

Pokud jde o výše zmiňované usnesení Ústavního soudu, jedná se o nález dopadající do oblasti trestního řízení, z tohoto důvodu jsou zde jiné skutkové okolnosti, a proto citované

rozhodnutí Ústavního soudu nelze v tomto případě aplikovat. Nejvyšší správní soud konstatuje, že je zajištěna dostatečná ochrana před nesprávným rozhodnutím soudu rozhodujícího o odměně znalce v občanskoprávním řízení, a to druhostupňovým orgánem, a tedy odvoláním ke krajskému soudu dle ust. § 202 odst. 1 o. s. ř. a contrario, případně i dovoláním dle § 236 a násl. o. s. ř., jsou-li splněny zákonem stanovené podmínky pro použití tohoto mimořádného opravného prostředku.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost jako důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Krajskému soudu dle obsahu spisu žádné náklady nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu